

De Eilanden van Herinnering

De zon hing laag boven de horizon, toen de Wasmand Express eindelijk de Eilanden bereikte.

De lucht had de kleur van oud koper, het water glansde als gesmolten goud.

Er hing een stilte die niet leeg voelde, maar gevuld, alsof de wereld zijn adem inhield.

Foezel leunde over de reling en staarde naar de eilanden die langzaam uit de mist verschenen.

Er waren er drie: één van glas, één van steen, en één van licht.

Ze dreven niet, ze leken te zweven boven het water, gedragen door iets wat hij niet kon zien.

“Waar zijn we?” vroeg Foezel.

Thuis... van wie nooit werd vergeten,” zei Bear met plechtige stem. DE EILANDEN VAN HERINNERING.

Hier rusten de verhalen van iedereen die ooit iets goeds heeft achtergelaten in een ander.”

Foezel fronste. Dus...als iemand iets aardigs deed, komt dat hier terecht?”

“Precies,” zei Bear. “Liefde, vriendschap, moed..ze verdwijnen nooit. Ze worden licht, en dat licht komt hier wonen.”

Ze meerden aan bij het eiland van glas.

De lucht was vol schittering, elke stap die Foezel zette, deed de grond onder zijn voeten zacht zingen.

In het glas weerspiegelde hij zichzelf, maar telkens een beetje anders.

Soms jonger, soms ouder, soms lachend, soms huilend.

Bear tikte met zijn lepel tegen de grond.

“Dit eiland toont wie je was in de ogen van anderen,” zei hij.

“Niet de pesters, niet de angst, maar degenen die jou wél zagen.”

Foezel keek om zich heen en zag iets bewegen in het glas.

Een beeld van zijn school.

Hij zag een meisje, Lisa, die ooit haar boterham met hem had gedeeld, toen niemand anders dat durfde.

Ze glimlachte in de spiegel en zei:

“Je was altijd aardig , ook als je bang was.”

Foezel's keel trok dicht. “Ik...ik wist niet dat ze dat zag.”

“De wereld ziet meer dan je denkt,” zei Bear zacht. “Soms alleen pas als je durft te kijken.”

Ze gingen verder naar het tweede eiland, dat van steen.

Het was ruwer, zwaarder, en de lucht voelde koud aan.

De grond was bezaaid met namen, in steen gekerfd, maar sommige letters waren vervaagd.

Foezel raakte er één aan.

Het voelde koud, maar levend.

“Wat zijn dit?”

“Verhalen die vergeten zijn,” zei Bear. “ Pijn, spijt, dingen die mensen wilden verbergen. Ze worden steen, totdat iemand ze herinnert met begrip.”

“Dus ze verdwijnen nooit echt?”

Bear schudde zijn hoofd. “Niets verdwijnt voorgoed. Alles wacht tot het begrepen wordt.”

Foezel liep langs de stenen, en plots zag hij er één met zijn eigen naam.
Hij huiverde.

In de letters lag geen oordeel, alleen stilte.
Hij hurkte neer.

Zijn vingers gleden over de steen, en langzaam begon die te gloeien.

De kou verdween.

Het leek alsof de steen opgelucht ademhaalde.

“Je hebt jezelf vergeven,” zei Bear. “Dat is iets wat zelfs de wind niet kan doen.”

Tenslotte kwamen ze bij het derde eiland.... het eiland van licht.

Ze hoefden niet te lopen, het droeg hen zelf, alsof het wist dat ze kwamen.

De lucht was gevuld met zachte klanken.

In het midden stond een vrouw.

Haar haar golfde, en haar ogen straalden rust.

Rondom haar dansten kleine wezens van licht, honderden Luma's.

“De WINDWACHTER,” fluisterde Bear eerbiedig.

“Zij bewaakt de lijnen tussen werelden.”

De vrouw glimlachte naar Foezel.

“Je bent ver gereisd,” zei ze. Haar stem klonk als een bries en harp tegelijk. “En je draagt iets dat niet van hier is.”

Foezel raakte instinctief het kristal in zijn zak aan.

“Het komt van de rivier,” zei hij.

“Ja,” antwoordde de Windwachter. “En van jouw hart. Het is de sleutel tussen jouw wereld en de onze.”

Ze strekte haar hand uit, en het kristal zweefde uit zijn hand. Het groeide, straalde fel, tot het boven hen ging als een kleine zon.

Plotseling verschenen beelden in het licht....zijn ouders aan de keukentafel, zijn lege stoel op school, zijn schrift dat nog steeds in de la lag.

Hij slikte. “Dat... dat is thuis.”

“Hun wereld is nog donker,” zei de Windwachter zacht. “Ze missen jouw licht. En zonder het te weten, missen ze ook jou.”

Foezel voelde zijn hart samentrekken.

“Ik wil niet terug.”

“Dat weet ik,” zei ze zacht. “Maar er is iemand daar die op jou wacht..en die jou nodig heeft.”

“Wie?”

De vrouw glimlachte.

“Dat zul je weten als het tijd is,”

Ze hief haar handen, en de wind begon te draaien.

Het schip, dat bij het eiland lag, begon te gloeien.

De Luma vloog omhoog en cirkelde om het kristal heen, dat langzaam in de lucht oploste tot duizend vonken,

“Als het licht je roept, zal je pad helder zijn,” zei de Windwachter.

Het licht werd feller, en de wereld kantelde.

Foezel voelde zijn voeten de grond verlaten.

Bear greep zijn arm.

“Vasthouden, stuurman! We vallen niet... we vliegen.

De lucht explodeerde in kleur.

Toen werd alles wit.

En uit de stilte klonk de stem van Luro, zacht maar helder.

“Alles wat je hebt geleerd, wacht nu om geleefd te worden,”

Toen Foezel zijn ogen opende, stond hij op het dek van het schip.

De zee was rustig.. De lucht was grijs, niet goud.

In de verte zag hij iets wat op wolken leek, maar ze bewogen niet.

“Waar zijn we nu?” vroeg hij.

Bear keek ernstig. .”Op de grens. Tussen droom en werkelijkheid.

Alleen de moedigen kunnen oversteken.”

“En wat als ik bang ben.”

Bear keek hem geruststellend aan. “Dan varen we samen, jongen. Geen zee is te diep voor vrienden.”

Foezel keek naar de horizon, waar de grijze lucht langzaam blauw begon te kleuren.

En ergens daarachter...ver, maar voelbaar, lag zijn wereld.

